

võimalus maailma tippudele kaasa elada. Rada oli kolmerringiline ning teisele ringile minnes tuli publiku silme all võtta mõnesaja meetri jooksul umbes 100 m tõusu. Rada oli oluliselt kivisem ja füüsiliselt raskem kui eelmistel päevadel. Metsa vahel sai aga orienteerumiskusega omas masinaklassis hiilata. Poolinvaliidid nagu mina siin siiski särada ei suutnud. Mäest alla oli lihtsalt võimatu saada.

Reedel lasti inimesed sellisele maastikule, mida oldi tõenäoliselt kõige rohkem oodatud. Võistluskeskus asus umbes 2900 m kõrgusel Trockner Stegi gondlijaamas ning maastik laius 2600–3000 m kõrgusel. Selle maastiku kohta tuli korraldajatelt infot mõni kuu enne võistlusi. Nimelt oli võrreldes 2006. aastaga sulava liustiku alt vabanenud ligi 200 m ulatuses uut maastikku. Kahjuks polnud see suurem asi maastik. Aga asi seegi. Tegemist oli kõige kõrgema ja kõige tehnilisema maastikuga. Kasutusel oli 1:7500 mõõtkavas kaart. Otsest vajadust selleks küll minu meelest ei olnud, aga

ju siis ei suutnud kaardistaja maastikul objektide vahel valikut teha ja joonistas võimalikult palju üles. Maastik oli küll äärmiselt tehniline, aga rajad olid tehtud lihtsaks. Punktid paistsid enamasti kaugelt ja keerulisi teevalikuid ei pakutud. Küll aga mõjus kõrgus ja erakordselt kivine pinnas sportlastele erinevalt. Vähemalt eliitklassides olid just sel päeval kõige suuremad ajalised erinevused, kuigi otsest põhjust selleks ei olnud. Minu jaoks oli sellel maastikul liikumine täiesti võimatu. Kui eelnevatel päevadel oli olnud muruga kaetud pinnas, siis nüüd oli puhas kivi ja natuke lund. Valutavale jalale väga halb komplekt. Niivõrd halb, et kahjuks ei suutnud ma nautida hetkegi sellest päevast. Tõenäoliselt lähedaim maastik, kus eales olen orienteerunud, ent kogu jooksu ajal suutsin keskenduda ainult valule. Jäme arvutus ütleb, et kui tegin selle 10 kilomeetri läbimise jooksul umbes 10 000 sammu, siis tundsin umbes 5000 korda valu. Kahju.

See päev jääb ka enamikule meelde korraldajate poolt pakutud

improviseeritud matka tõttu. Gondel, kapatsiteediga 2400 inimest tunnis, otsustas streikida, ja enamus osalejad olid sunnitud seetõttu kõndima alla linnale. Umbes tunnine matk 2500 m pealt 1800 m kõrgusele oli meeletu. Maailmised vaated lummasid, jalavalu ununes. Lootus elas!

Viimane võistluspäev oli ebameeldiv juba enne, kui see kätte jõudis. Nimelt oli minu rajal oodata 450 m tõusu (mis on tühiasi) ja 800 m laskumist (mis pole tühiasi). Seda kõike 6,8 km jooksul. Lisaks tervitas hommikul meid madal pilv, lausvihm ja kuus soojakraadi. Stardist kuni esimene punktini olin veel optimistlik, aga edasine oli võitlus ellujäämise nimel. Kivised, vihmast libedad ja äärmiselt järsud laskumised jälle ja jälle. Väike tõus vahele ja siis uuesti. Oli väga vigastusohtlik rada. Sellest hoolimata oli kvaliteetne orienteerumine algusest lõpuni.

Finišis ootas võistlejaid ees meene Victorinoxilt. Tegelikult olid vist ka autasustamised, lõpupidu jne. Aga mina olin sel ajal juba teel koju.

Kas ma lähen ka järgmine kord? Tõenäoliselt mitte. Aga ärge saage valesti aru, see tähendaks minu jaoks lihtsalt nagu endise naise või vana töökoha juurde tagasi minekut. Ehk siis taandarengut. Šveitsi orienteerumisaasta Zermattis oli super. Nagu unenägu! Korralduslikult õnnestunud orienteerumisevõistlus väga eksootilistel maastikel. Kõik võistlejad, kes osalesid, teadsid täpselt, kuhu nad olid tulnud ja tõenäoliselt jäid kõik ka väga rahule. Mina ei kuulnud nädala jooksul ühtegi negatiivset kommentaari. Ainult kiitusi!

